

Sygn. akt I C 944/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko D. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 944/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 29.05.2019 r.

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej D. R. kwoty 1.917,33 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.11.2017 r. do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się udzielaniem drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez Internet. Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej Spółki, wniosła opłatę rejestracyjną, złożyła wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z wnioskiem, otrzymała od powoda kwotę 1.500 zł tytułem pożyczki, zobowiązując się do zwrotu tej kwoty, powiększonej o prowizję za udzielenie pożyczki. Łącznie zobowiązana była do zwrotu kwoty 1.917,33 zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uiściła ww. należności.

Powyzsze żądanie powoda zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy w J. nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym o sygn. akt (...) w dniu 08.02.2019 r.

W sprzeciwie od tego orzeczenia pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości, zarzucając, że powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje.

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w W., określony jako kredytodawca sporządził dokumenty (wydruki komputerowe) określone jako „formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego”, „umowa pożyczki Nr (...)”, „ramowa umowa pożyczki Nr (...)”. W wydrukach tych widnieją dane osobowe pozwanej D. R., jako pożyczkobiorcy.

Zgodnie z ich treścią pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. miał udzielać pożyczkobiorcy pożyczek za pośrednictwem strony internetowej (...) w sposób i na zasadach określonych w Ramowej Umowie P. i Umowie P.. W celu otrzymania pożyczki wnoskodawca zobowiązany był złożyć wniosek jej o udzielenie, co wymagało rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej pożyczkodawcy w celu utworzenia konta użytkownika. Pożyczkobiorca miał wypełnić formularz rejestracyjny, w którym miał podać swoje dane. Po utworzeniu konta użytkownika zobowiązany był dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację na rachunek bankowy pożyczkodawcy.

W wydruku „umowa pożyczki Nr (...)”, który ma stanowić potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki z pozwaną D. R. z 16.10.2017 r., zostały określone szczegółowo warunki pożyczki, w tym kwota pożyczki, koszty udzielenia pożyczki, oprocentowanie, termin spłaty.

W dniu 16.10.2017 r. (...) Sp. z o.o. Biuro Usług (...) wystawiło potwierdzenie realizacji przekazu pieniężnego na kwotę 1.500 zł, w którym jako odbiorca wskazana jest D. R. (dowód: formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 13 - 15, formularz umowy pożyczki o nr (...) – k. 16, potwierdzenie realizacji przelewu spółki (...) na kwotę 1.500 zł – k. 17, formularz ramowej umowy pożyczki nr (...) – k. 18 - 26).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o materiał dowodowy zaferowany przez powoda. Wobec faktu, że sprowadza się on w zasadzie do samych wydruków komputerowych, nieopatrzonych niczym podpisem, ani nawet nie poświadczonych przez występującego w sprawie pełnomocnika, stanowił on podstawę ustaleń faktycznych tylko w takim zakresie, jak wyżej. Zasadnicze twierdzenia pozwu – tj. co do faktu zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki, otrzymania z tego tytułu środków w kwocie 1.500 zł, jak też co do akceptacji przez nią warunków umowy, Sąd uznał za nieudowodnione, zgodnie z zasadą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki o nr (...) z 16.10.2017 r. W treści pozwu wskazuje, że pozwana zawarła taką umowę

z powodem za pośrednictwem sieci Internet, opisując sposób, w jaki miało dojść do zweryfikowania danych pożyczkodawcy oraz do samego zawarcia umowy. Dla uzasadnienia tych twierdzeń powód załączył wydruki: ramowej umowy pożyczki, formularz pożyczki nr (...), formularz informacyjny dotyczący pożyczki konsumenckiej oraz potwierdzenie wykonania przelewu, wystawione przez prywatną firmę, świadczącą usługi płatnicze.

Przedstawiony materiał dowodowy – w ocenie Sądu – nie potwierdza, aby pozwana dokonała akceptacji treści zawartych w wymienionych wydrukach, czy to w formie pisemnej, czy innej. Na podstawie tych wydruków nie sposób ustalić, czy pozwana złożyła jakiegokolwiek oświadczenie woli mogące być podstawą zobowiązania, natomiast przeprowadzone postępowanie dowodowe wątpliwości w tym zakresie nie usuwa.

Jakkolwiek nie budzi wątpliwości dopuszczalność posłużenia się

w procesie dowodem w postaci wydruku komputerowego (art. 243¹ k.p.c.), Sąd uznał dokumenty w tej postaci za niewystarczające do przyjęcia, że pozwana zawarła umowę pożyczki, zgodnie z twierdzeniami powoda. W tym zakresie wskazanym dokumentom należało odmówić wiarygodności.

Zgodnie z art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem. Wymogu stwierdzenia pismem nie spełniają oświadczenia, z których żadne nie zawiera podpisu. Niezachowanie wymaganej przez art. 720 § 2 k.c. formy zawarcia umowy pożyczki ma ten skutek, że sama ta czynność prawna jest ważna, a

ustawodawca nakazuje stosować tylko ograniczenia dowodowe określone w art. 74 § 1 k.c. Niewykluczone było więc udowodnienie przez powoda faktu zawarcia pożyczki przez pozwaną, jednakże w tym zakresie nie sprostał on regułom ciężaru dowodu określonym w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że złożone wraz z pozwem wydruki pochodzą wyłącznie od pożyczkodawcy, a zawarte w nich treści nie zostały w żaden sposób akceptowane przez wskazane w nich strony. Brak potwierdzenia, że zostało złożone jakiegokolwiek oświadczenie woli przez pozwaną, powoduje, że wydruki te mogą być jedynie projektem umowy, same zaś nie wywołują skutków prawnych.

Żadne ze złożonych przez powoda pism nie potwierdza, że pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy i złożyła wniosek na interaktywnym formularzu, co skutkowałoby przyjęciem akceptacji przez pozwaną warunków wynikających z treści złożonej ramowej umowy pożyczki.

Powód nie dołączył do pozwu potwierdzenia wykonania przelewu weryfikacyjnego, ani dowodu doręczenia pozwanej umowy na trwałym nośniku. Brak także jakiegokolwiek dowodu przekazania do jej dyspozycji kwoty pożyczki. Dowodu takiego nie może stanowić „potwierdzenie realizacji przekazu pieniężnego” (k. 17), będące wydrukiem pochodzącym z wewnętrznego systemu firmy, świadczącej usługi płatnicze, niespełniającym wymogów określonych w art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Tym bardziej, że wskazanego w tym potwierdzeniu numeru rachunku bankowego nie sposób powiązać z rachunkiem bankowym pozwanej (brak dowodu, że pozwana wskazała taki bądź jakikolwiek rachunek do wypłaty środków pożyczki).

Ostatecznie stwierdzić należy, że choć powód wykazał, że jako pożyczkodawca dysponował danymi osobowymi pozwanej, sama ta okoliczność nie pozwala na ustalenie, że pozwana złożyła jakiegokolwiek oświadczenie woli, na skutek którego zawarła umowę pożyczki.

Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Tego powód w niniejszym procesie nie uczynił, a należy pamiętać, że w sprawach cywilnych nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek taki spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.